

Zajtrkujeta v kuhinji; da je zajtrk obema isti, se pri njunem prijateljstvu ni čuditi; oba dobita pa skledico mleka.

Pa glej! Fanika mora vzeti prtiček krog vratu, da si ne pomaže obleke. Tega njenemu tovarišu ni treba, ker se ne pomaže kakor njegova Fanika. Če si pa le namoči svoje mustače, da se mu pobesijo, sede in se podpre z eno sprednjih nog, dokler si jih ne uravna z drugo, kakor se spodobi.

Dolgo je naša Fanika premišljala, kako bi naučila svojega mucka, da bi jedel kakor ona z žlico. Ko je pa le uvidela, da to ne pojde ne izlahka, ne iztežka, si je nekega dne umislila to-le: da bi jedla oba enako, je odložila žlico in jedla iz skledice, prav kakor je storil to njen prijatelj. Pa to ni šlo lahko; bilo ji je napoti zdaj čelo, zdaj nosek. Kar ji pade rešilna misel v glavo. Mleko izlije na krožnik in ga začne srebati prav po mačje. In šlo je.

Tam v kotu pa je stala mati in se delala, kakor da bi ničesar ne videla. Tedaj pristopi in potisne Faniki vso glavo rahlo na krožnik. „Joj!“ vzklikne Fanika in si briše mleko, ki ji je kapalo s čela in noska. Tega je bilo Fanike jako sram, tako sram, da ni odslej nikdar več poizkušala posnemati svojega mačka v jedi.

Gojko pozimi.

Gojko oblekel je krilce belo,
na glavo klobuček dal veselo
in gledal je skozi okno v svet:
„Mamica, pojdi na solnček se gret!“

Mamica pa je rekla tako:
„V sobi ostaneva zdal lepó.
Zemljico zima ledena krije,
žalostno, hladno solnce sije!“

Lepše je doma sedeti
in ob topli pečki se greti:
kadar pride pomladni čas,
pojdeva venkaj ti in jaz!“

Gojko je bil tudi tega vesel
in je na prstke dneve štel,
ko ta doba nezgodna ugasne,
ogrejejo svet višave jasne.

Simon Palček.

